

Պարույր Սևակ

Անտարբերություն

Անտարբերությունը...

Ուխտյալ թշնամու պես հետևում է նա ինձ,

Բուսնում խոտի՛ նման,

Թատում փոշու՛ նման,

Խեղդում խորիսի՛ նման:

(Գերանդի՛ եմ դառնում,

Խոզանա՛կ եմ դառնում,

Հա՛գ եմ դառնում):

Եթե կարճակոճրդ իր հասակը ներեր

Ու ձեռքը հասցրներ իմ կոկորդին բարակ՝

Խեղդամահ էր արել նա ինձ վաղո՛ւց:

(Եվ մինչ նա շարունակ ձեռքն է մարգում-վարժում,

Ես էլ աշխատում եմ հասակ նետել անվերջ):

Իմ բերանն է փակում հազա՛ր ու մի ձևով,

Իր համբույրով անգամ,

Սո՛ւտ համբույրով նույնիսկ:

(Եվ մարմինս է դառնում համատարած բերան,

Ու բերանըս փակող համբո՛ւյրն անգամ, նա՛ էլ,

Որ... ես խոսքըս խոսեմ,

Ասելիքըս ասեմ

Եվ դրանով մարդուս ի՛ր դասի մեջ դասեմ,

Մեզ ասո՛ւն են ասում,
Ո՛չ անասուն)...
Ա՛խ, այս մշտափոփոխ-ինքնաբեկող,
Ամե՛ն ինչի տակից միշտ դուրս եկող
Անտարբերություն՛ը,
Որ հիմա էլ արդեն, երբ այլ հնար չունի,
Աշխատում է մի կերպ ինձ ներշնչել,
Թե խոսելը նույնն է, ինչ... ստելը:
(Ու ես ծա՛նրը-ծա՛նրը լռությունը
Բարձրացնում եմ խոսքի աստիճանի:
Ու ես ծա՛նրը-ծա՛նրը խոսքը իջեցնում եմ,
Դնում պատվանդանին քար լռության,
Եվ այդ մթությունից ծնվում է այն բիճը,
Որ սերում է սիրո՛ւց,
Բայց ո՛չ երբեք պարտքից,
Ու կարճ կոչվում է ճիշտ,
Երկար՝ ճշմարտություն):
...Եթե ինձ ծնողը ինձ չի ուզում պահել,
Թող որբանոց հանձնի, վնաս չունի՛:
(Շա՛տ ավելի լավ է որբ մեծանալ,
Քան թե ամբողջ կյանքում ապրել միշտ ո՛րբ)...

9.XI.1965թ.

Չանախչի